

exekuce trpěla výživu vymáhající strany, s kteréhožto hlediska vychází citované rozhodnutí, ana strana vymáhající po rozluce manželství sama o svou výživu musí pečovati. O takovémto ohrožení výživy lze tím méně mluvit, ana vymáhající strana ve sporu, v němž vydaný rozsudek jest pro souzený případ exekučním titulem, uznala jako nespornou skutečnost, že prozatímným opatřením dostávala od povinné strany prozatímné výživné 250 Kč měsíčně za dobu od 23. února 1926 do 16. listopadu 1928, tedy za tutéž dobu, za kterou nyní výživné přiznané jí v částce 280 Kč měsíčně exekučně vymáhá. Za těchto okolností a hledíc k ustanovení § 44 ex. ř. nelze uznati, že by odkladem exekuce, alespoň co do částky shora zmíněné 250 Kč mohlo býti uspokojení vymáhající strany ohroženo, a jest naopak vzhledem ke shora uvedenému nespornému tvrzení považovati za osvědčeno, že bez povolení tohoto odkladu co do této částky další pokračování v exekuci bylo by spojeno s nebezpečím nenahraditelné neb těžce nahraditelné majetkové újmy pro stranu povinnou. Proto bylo stížnosti jako důvodné co do vymáhání měsíčních částek do výše 250 Kč měsíčně vyhověti a odklad exekuce podle ustanovení § 42 čís. 5 a § 44 ex. ř. povolit.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení vyhovuje stavu věci a zákonu. Ano je nesporné, že vymáhající věřitelka obdržela od povinného za dobu od 23. února 1926 do 16. listopadu 1928 měsíčně 250 Kč jako prozatímní výživné, plyne z toho, že odkladem exekuce v tomto rozsahu není mařen účel a právní účinek rozsudku, podle něhož se má vymáhající věřitelce dostati výživného na úhradu jejích životních potřeb. Proto se na souzený případ nehodí rozhodnutí čís. 10.073 sb. n. s., jeho předpokladem bylo, že povinný vůbec neplnil ke své manželce vyživovací povinnost podle §§ 91 a 117 obč. zák., ač mu to bylo prozatímním opatřením uloženo, a že proto mohla odkladem exekuce býti ohrožena manželčina fysická existence. Není oprávněn ani stěžovatelčin návrh, by povolení odkladu exekuce bylo učiněno závislým na zřízení jistoty podle § 44 druhý odstavec ex. ř., neboť exekuce byla odložena jen ohledně oněch částek výživného, kterých se vymáhající věřitelce nesporně již dostalo, takže nelze míti za to, že její uspokojení by bylo odkladem exekuce nějak ohroženo.

Čís. 11493.

Byla-li součástí věna služebnost bytu, nelze ji odvolati z důvodu § 948 obč. zák., a to ani, pokud by svou hodnotou přesahovala věno. Vrácení ideální části služebnosti bytu jako osobní služebnosti propůjčené manželům není možné. Služebnost bytu lze obmeziti na určité místnosti, nikoliv však na nedílnou část určitých místností.

(Rozh. ze dne 19. března 1932, Rv I 1968/30.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaných (na svém zeti a na své dceři) vyklizení bytu, jehož žalovaní užívali jako služebnosti, zřízené prý jim věnem, tvrdíc, že se smlouva se žalovanými stala neplatnou pro nevděk žalovaných. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolatelé sice nepopírají, že úmyslem stran bylo zříditi služebnosti bytu věno. Vytýkají jen, že služebnost bytu nemůže býti předmětem věna, a že zřízení věna není proti muži vůbec nikdy darováním ať je zřídí kdokoliv, ať přesahuje míru věna přiměřeného a zřízeného osobou k věnování povinnou a ať je smlouveno, že po úmrtí manželky nebo po zrušení manželství má věno připadnouti muži (§ 1229 obč. zák.). Než s otázkami těmi netřeba se zabývat. Neboť, i kdyby služebnost bytu byla způsobilým předmětem věna a věno bylo v určitých případech darováním, není odvolání celé služebnosti jako daru v souzené věci právně možné. Žalovaným bylo zřízeno věno ve formě služebnosti bytu v odhadní ceně 75.000 Kč a k tomu přistupují dle rozsudku odvolacího soudu různé platy ze jmění žalobkyně na srážku věna v částce 10.000 Kč, takže celkem činí věno 85.000 Kč. Uznala-li sama žalobkyně v žalobě přiměřeným věnem částku 25.000 Kč, jest zřejmo, že není přiměřené věno vyčerpáno platy v částce 10.000 Kč, nýbrž, že do něho spadá ze služebnosti bytu částka 15.000 Kč a že nemůže žalobkyně proto odvolati celou služebnost, poněvadž co do části 15.000 Kč nemůže služebnost bytu býti darem, ani proti žalované dceři ani proti žalovanému zeti. Odvolání části služebnosti přesahující 15.000 Kč žalobkyně nežádá a nelze jí ani z části vyhověti, poněvadž vrácení ideelní části, jakožto zlomku služebnosti není vzhledem k povaze osobní služebnosti zřízené pro manžely právně možné (§ 878 obč. zák.). Lze sice obmeziti služebnost na určité místnosti (§ 12 druhý odstavec kn. zák.), nikoliv však na nedílnou část určitých místností.

Čís. 11494.

Bolestné (§ 1325 obč. zák.) má poškozenému umožniti, by si opatřil příjemnosti, jež mu vyváží vytrpěné útrapy. Soudu lze jen na základě zjiitelných skutečností, dosahu poškození, trvání, zhojení, míry bolesti a jejich trvání, hospodářských poměrů a obvyklých životních potřeb poškozeného, podle volného uvážení ve smyslu § 273 c. ř. s. určití částku, jež mu umožňuje, by si zjednal takové příjemnosti, které jinak nepatří k jeho obvyklému způsobu života, aniž by však byl bezdůvodně obohacen.

(Rozh. ze dne 19. března 1932, Rv I 1996/30.)

Žalobkyně, manželka soustružníka, byla zachycena vojenským automobilem a poraněna. Žalobě, domáhající se na československém eráru zaplacení bolestného 100.000 Kč, vyhověl procesní soud prvé